

Да сравни человекъ, кое да е мѣсто въ священо-то писаніе или въ нѣкоя Црковнж книж на Црковно-Славянский и на Гръцкый языкъ, ще види, че прѣводъ-тъ ся посрѣща съ прѣвообраза рѣчь въ рѣчь. Това показва, че кога сж прѣвожданы тыя книги отъ Гръцкый на Българскый языкъ, то не сж прѣвожданы мысли-ты, а само рѣчи-ты или друго-яче да кажемъ, прѣводителе-ти сж искали да искажѣтъ тѣя мысли съ Българскы рѣчи, а съ Гръцкый начинъ. И не е могло да бжде друго-яче. Такъвъ высокъ прѣдмѣтъ, какво-то что е Христѣанска-та вѣра, да ся изложи на простонароденъ языкъ, безъ да ся уприличи той языкъ на прѣдмѣта, ще изгуби достоинство-то си и почетъ-тъ си и ще ся има за обыкновено нѣчто. А слѣдъ время, кога ся попросвѣти народъ-тъ и образува языка си, то языкъ-тъ на който щѣтъ сж писаны Богослужебны-ты и вѣроисповѣдны-ты му книги, ще остане по-долень и отъ языка на простый народъ, отъ кое-то вѣра-та много изгубва. Затова е трѣбвало да ся прѣведе священо-то Писаніе и всичкы-ты црковны книги на Българскый языкъ така какво-то никога да не изгубять достоинство-то си. За такъвъ прѣводъ не е имало друго срѣдство, освѣнь да ся подражява на Еллинскый языкъ, кой-то отдавна е былъ писменъ,